

[Merete Bjørn Hanssen.]

værdifuldt, at denne ordning findes både som en støtte for de museer, jeg her specielt har nævnt, når de har nogle særlig vanskelige overgangsår, og som en hjælp til, i Louisianas tilfælde, at få skabt en overgang til inddragelse under lovens ordinære støttebestemmelser. Jeg anser det selv for meget værdifuldt, at det i Louisianas tilfælde er lykkedes at få gennemført lovens hovedprincip, at det er de faste stedlige tilskud der udløser statsstøtten, og jeg finder, at muligheden for at yde særtilskud har været den løftestang, der var brug for for at få de stedlige tilskud op på et niveau, som kunne sikre Louisianas fortsatte drift.

De fire store museer, der på grund af Louisiana ganske særlig er kommet i søgelyset ved denne lovrevision, er glædelige eksempler på, hvordan kunstmuseumslivet udvikler sig ude i landet uden for hovedstaden. De viser, at decentraliseringspolitikken, som det er vor hensigt at fremme i disse år, også lykkes. Jeg finder det derfor i god overensstemmelse med dette principielle syn, at der nu indsættes en ny § 7 a i loven, hvorefter ministeren kan bestemme, at større museer med fagkyndigt personale og tidssvarende bygninger ikke eller kun delvis skal være undergivet statens kunstmuseumsnævns administration. Hvis et museum helt fritages for nævnets administration, udpeger ministeren en tilsynsførende til at varetage visse af de opgaver, der har været henlagt til nævnet, men nævnet skal i alle tilfælde sørge for tilskudsberegningen. Jeg mener ikke, at vi fra statens side har interesse i at sikre andet, end at der på det økonomiske område foregår en ensartet administration, altså at denne opgave løses centraliseret. Jeg mener, at de øvrige tilsynsopgaver først og fremmest har karakter af en hjælp til de museer, som ikke selv råder over den fornødne sagkundskab og derfor centralt kan hente støtte hertil, hvad der forekommer ganske rimeligt. Men det ville være urimeligt, om vi først fra statens side med ordinære tilskud og med særtilskud bi-

stod med at sikre store nye selvstændige museer og derefter ville mene, at de alligevel ikke, hvis de ønsker det, selvstændigt kan klare deres faglige og saglige opgaver. Jeg finder altså, at § 7 a nu får en udformning, der sikrer statens primære interesser på to områder: den centraliserede kontrol med økonomien og den decentraliserede løsning af de faglige opgaver, og derfor kan jeg anbefale det ændringsforslag, der er stillet til tydeliggørelse af § 7.

Det er med hensyn til det andet af de foreliggende lovforslag en stor forbedring som et resultat af udvalgsarbejdet, at også et specialmuseum, hvis virkeområde ikke er lokalt begrænset, nu principielt kan anerkendes som tilskudsberettiget efter indstilling fra rigsantikvaren. Ved lovforslagets fremsættelse var denne gruppe af specialmuseers stilling højst uafklaret, selv om der med bortfaldet af lovens definition på lokalhistoriske kunstmuseer og med bemærkningernes udtalelser om regionale og lokale specialmuseer og egnsmuseer var forsøgt en bredere museumsdefinition end den, vi hidtil har kendt. Den ordning, der nu skabes med de af ministeren stillede ændringsforslag, som jeg alle kan anbefale, må betragtes som principielt særdeles tilfredsstillende. Den vil formentlig ikke på nogen måde virke som andet end en vejledende støtte for det udvalgsarbejde, som ministeren i betænkningen stiller i udsigt vil følge efter disse revisioner af museumslovene. Jeg tror, at alle vi, der har deltaget i den revision, vi nu er midt i, og i de tidligere revisioner af lovene, er tilfredse med de forbedringer, der nu gennemføres økonomisk og principielt. Selv anser jeg dem for et godt udgangspunkt for de kommende samlede og dybtgående overvejelser af den fremtidige museums politik her i landet.

Jeg skal slutte med også at anbefale forslaget om at lade udvalget bestå til samlingens slutning, så folketingset får en mulighed for at komme ind i den problematik, som det nu overlades til det sagkyndige udvalg at beskæftige sig nærmere med.